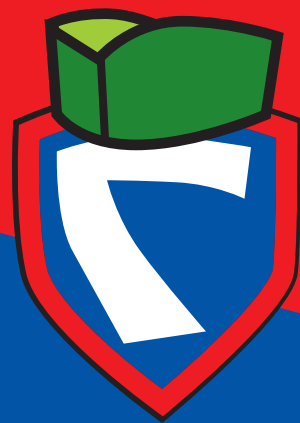

Гитназзија

Садржај:

03

Реците „ДА” срећи

04

Интервју са Бориславом Русом

06

Будимо захвални верујте ми!

07

Стварност је стварнија ако јој додаш нестварног

08

Свечано прослављен Свети Сава у Српској гимназији

10

Кад срце закуца БУМ-БУМ

12

Црвени пламен

Звездице

13

Мирис детињства

14

Сретење...

Манастирска врата СОШИГ-а

15

Спорт

16

Песма:
Као љубавна песма

Реч уредника

После безброј поједених бакиних сармица и добијених неколико килограма од тешке домаће хране унешене за време зимских празника, увелико смо загазили у ново полугодиште. Поново почињу бесане ноћи проведене за књигом или у нашем случају, испуњене писањем текстова за наш, један једини, „Гимназијалац”. Писање и учење су неке од мало ствари које нам преостају да радимо за време ових суморних будимпештанских дана без снега. За мало немирније, као и оне који би да скину вишак килограма, спортске активности које школа нуди нису ни ове године у мањку. О успесима наших спортиста моћи ћете прочитати у овом броју вашег омиљеног ђачког листа. Осим тога, школа је ове године, већ традиционално обележила неке датуме од значаја, школским приредбама и другим врстама свечаности у комбинацији са добром забавом за гледаоце. Осим Вертепа, којим наша школа обележава рођење Господа нашег Исуса Христа, ове године је прослављена и школска слава. У то име, редакција „Гимназијалца” је нашим ученицима и професорима као и осталом школском особљу, пожелела срећну славу, Светог Саву.

Наша вредна редакција се и овог пута потрудила да вам донесе другачији приказ „Гимназијалца” (ви одлучите да ли је и бољи). Зато са осмехом на лицу, ускочите у школске клупе и потрудите се да вам ова нова година почне успешно, а да се заврши још успешније. А ако вам све то постане превише досадно (јер се некеме и то деси), ви покупите свој нови број „Гимназијалца” и заборавите барем на тренутак на сиве, ветровите дане у нашем граду. Такође, као и прошли број, и овај број наших новина можете пронаћи на веб сајту школе (www.nikola-tesla.net), те можете да се похвалите школским листом и онима који нису у могућности да дођу до штампаног броја.

Ово полугодиште је време када наши најстарији ученици почињу са припремама за следећи стадијум својих живота, завршетак средње школе и за већину, одлазак на неки факултет. Зато понизно молимо наше драге ученике, да не замерају матурантима на њиховој могућој нервози проузрокованој припремама за матурске испите. Матуранти, редакција вам жели да се што боље припремите за предстојећу „голготу” (јер знамо да је тако видите). А осталима, па, као и увек, срећна школска година и да будете што задовољнији својим успехом. Зато узмите свој број вашег омиљеног ђачког листа па се опет видимо, надамо се мало мршавији, у следећем броју.

Немања Туцовић

Реципи „ДА“ срећи

Знате ли шта нам треба? Свима нама, мени, теби... Треба нам више спавања, дремања. Треба нам више добре, старе музике, више мелодија и стихова који дирају право у срце. Више кафенисања, више чајанки уз колаче и сочне трачеве. Треба нам више књига, више читања... Никада довољно, никада превише. Треба нам више залазака сунца. Треба нам више креативности, стварања, инспирације. Треба нам више дугих, јако дугих шетњи. Треба нам више смеха! Толико је намрштених лица. Више загрљаја. Да грлимо и да нас грле. Више снова и то оних лепих због којих ујутру устајемо насмејани, оних које сањамо док смо будни. Више гласног певања у ауту. Више погледа, право у очи. Сваког дана заузети смо решавањем неких својих малих хаварија, неиспеглано одело у ормару, а ви баш журите на ту журку, синоћ сте срели особу својих снова на путу до продавнице, а изгледали сте као покисли миш, гужва у саобраћају, а касните негде, још и пада киша... Честе су ситуације када смо уморни, нервозни, под стресом, мрзимо цео свет, па и тај свет мрзи нас, али имамо и други избор – да будемо ведри, насмејани и оптимистични! Овај брод звани живот пун је ведрине, љубави, снаге, борбе, осмеха и постигнућа. Потребно је само мало застати, удахнути пар пута дубоко и осетити пријатност момента. Време иде, не чека никога, а на нама је да пробамо да га успоримо колико је то могуће. Када почнемо да се радујемо ономе што имамо и престанемо да чезнемо за оним што немамо, на добром смо путу да се сваког јутра будимо задовољни! „Срећа је на мојој листи приоритета. Због тога увек нађем разлог да будем срећна!, једном је неко рекао и заиста се слажем! Нека срећа буде и на вашој листи приоритета, јер, на крају крајева, сами смо творци сопствене среће. Ја и даље верујем у златне рибице, бацам новчић у фонтану преко рамена и у 00:00 чврсто зажмурим и замислим жељу. Верујем, такође, да место на коме се испуњавају жеље заправо живи у нама, јер ако искрено верујемо у своје идеје сигурно их можемо остварити! Волите себе, њега, њу, смех, забаву, чоколадну тарту и то што тај одраз у огледалу који гледате тако добро изгледа! Уживајте у тренутку!”

Интервју

У овом броју „Гимназијалца” можете да прочитате интервју са професором српске књижевности и граматике **Бориславом Русом**.

АЛЕКСАНДРА ЖИВАНОВИЋ: Осим што сте професор српског језика, знам да сте активан члан многих организација овде у Будимпешти, па бисте за почетак могли да нам кажете нешто више о томе.

БОРИСЛАВ РУС: Ево сад ћу вам рећи. Ја сам председник српске Самоуправе у Будимпешти, члан сам Самоуправе Срба у Мађарској и председник сам Самоуправе у 19. кварту, то вам је Мала Пешта (Kispest).

А. Ж.: Да ли бисте могли мало детаљније да нас упознате са радом тих Самоуправа?

Б. Р.: Па то су углавном организације или представничка тела народности, конкретно у овом случају нас Срба. По уставу, у Мађарској има 13 народности, и једна од најстаријих јесу Срби који су присутни на овим просторима више векова. Што се пак тиче садашње слике, ми смо одлучили да на основу закона о народностима и националним мањинама у Мађарској оснујемо Самоуправе. Тако да смо од почетка формирања учествовали на разним изборима. Изборима на локалном, регионалном и државном нивоу. Локални и регионални су били на нивоу Будимпеште, док је за државни ниво задужена Самоуправа Срба у Мађарској. Ове године ће се одржати избори за Парламент, Унију и локалне самоуправе. Истиче ми мандат ове године, а претходно сам пет пута био изабран за председника Срба у Будимпешти.

А. Ж.: Знам да пуно путујете, па бих желела да Вас питам шта сте последње посетили и шта је оно што је оставило најјачи утисак на Вас?

Chichen Itza - Чичен Ица, Јукатан, Мексико

Lázaro Cárdenas, Solidaridad - Национални парк

Б. Р.: Ја сам стварно заинтересован да видим многе вредности из наше културе, а и из културе других народа. Оно што сам последње посетио у оквиру наше самоуправе и уз подршку других самоуправа јесте Охрид, Македонија. Пошто се обележава 100 година од избијања Првог светског рата, сматрао сам да треба да и ми Срби из Мађарске дођемо на место које је историјски значајно за судбину Срба у Првом светском рату. Отишли смо и на Крф где се некадашња српска влада, војска и сам народ повукао после преласка албанских планина. Обишли смо и место Гувију где се 7. јануара 1916. године искрцала српска војска и провела извесно време. Знамо да је то била једна епопеја, изузетно тужне године, када је цео народ испаштао због рата. Мислим да је наша дужност и обавеза да посетимо та места где је погинуло много наших добровољаца и наших предака. Посетили смо и суседно острво Видо где се налази маузолеј и искористили смо прилику да обележимо „Плаву гробницу” где смо положили венце. Такође смо посетили место у Солуну, војно гробље Зејтинлик, где је сахрањено више хиљада палих српских војника. Знамо да је тамо отворен Јужни фронт и да су они који су преживели епопеју рата и боравка на Крфу наставили ка срцу Србије, Београду. Можемо бити поносни што смо на крају изашли као победници. Посетио сам пуно пута нашу матицу. Обишао сам многе манастире, наше средњовековне вредности српске културе. Био сам и у срцу Византије, Истанбулу; у Трнову, месту где је последње дане провео Свети Сава. Надам се да ћу ове године посетити мало северозапад, да дођем ето до места где су Ћирило и Методије поставили темеље српске културе и писмености. За мене лично је био изузетан доживљај пут у Мексико где сам провео 10 дана. Упознао сам древну културу старих Маја, која је оставила значајне трагове у историји човечанства. То је заиста оставило велики утисак на мене поред наравно и Азије тј. Емирата и Дубаиа.

А. Ж.: *С обзиром да сте толико путовали да ли Вас је сад теже импресионирати или се изнова одушевите када видите нешто ново?*

Б. Р.: *Ја мислим да сам онај тип који се зна одушевити новим. Ако узмемо у обзир да сам био на више континената и да сам увек доживљавао нешто ново, онда то представља велико задовољство за мене. Путовањима сам обогатио своју душу, односно проширио свој видик. Треба ценити своје и волети своје, али и исто тако ценити туђу културу.*

А. Ж.: *Да ли постоји нешто што нисте посетили и што Вам је остало неостварена жеља?*

Б. Р.: *Увек има. Ја сам некада радио као водич и велики доживљај за мене је био боравак у Русији. Одушевили су ме Москва, Санкт Петербург и Кијев. Оно што ми је остало као велика жеља јесте да посетим свето место Јерусалим и да одем до Христовог гроба.*

А. Ж.: *Пошто сте Ви сад професор у средњој школи мене занима како су протекли Ваши средњошколски дани?*

Тулум, Карибско море

*Текила музеј,
Плаја дел Кармен,
Мексико*

сан и дан данас. Они сада као одрасли људи ми потврђују оно што смо тада успели да урадимо заједно, да направимо од њих вредне и озбиљне стручњаке у својим областима. Ја мислим да и дан данас наша школа треба, и може да буде поносна на све оне бивше ђаке који се са великом жељом и пуно емоција враћају овде. Живот их је понео на разна места, а када се поново виде овде, и са бившим професорима и разредником, заједно оживљавају те средњошколске дане. То су заиста лепе успомене, које доказују смисао и вредност онога што смо ми уложили у многе генерације.

Бурј Калифа, Дубаи

Б. Р.: *Ја сам овде завршио и основну и средњу школу. Тада је то била заједничка школа Срба, Словенаца и Хрвата. Сви смо били измешани, али увек се ту нашао и понеки Мађар који је био заинтересован да упозна нашу културу. То су била друга времена, али ја сам веома поносан што сам био ђак ове институције. Након средње школе завршио сам високу школу у Печују, данас је то факултет, а касније факултет Eötvös Loránd овде у Будимпешти. На позив тадашњег директора ја сам се вратио у школу, овога пута не као ђак већ као професор. Имао сам низ генерација које сам васпитао и којима сам био разредни старешина, и на које сам поно-*

Будимо захвални вјерујте ми!

Недјеља, јутро. Служба је одавно почела и народ се нагурао жељан да се ова служба заврши, да приме причешће (јер то тако ваља, рекла им баба кад су имали 7 година) и да иду кући на кафу и доручак. Стојим скрушено у реду да цијеливам икону Св. Ђорђа. Поред мене у маси једно мило чедо ми набија главу у бубрег док његова мајка кашље мени за врат. Па зар је баш морала болесна да дође, што није остала кући па нек се лијечи, а не ја ту треба да се разболим... (НЕ ОСУЂУЈ!) Прощапта у мојој глави један глас и ја спустих поглед. Преда мном једна Титова испосница метанише испред иконе, па је љуби три пута, па још три пута метанише, па је још три пута љуби... Аман баба пусти ту слику, треба пола цркве моноклеозу да добије, јер си ти гледала шпанске серије у којима се плазају испред Богородице од Гвалдалупеа... (НЕ ОСУЂУЈ!) Понови онај гласић у мојој глави и спустих нос ка поду и све занимљивијим плочицама. Боже, дуго ето нисам била у Твојој светој кући, па рекох кад сам већ ту да ти се мало обратим и помолим. Задње вријеме ми је нешто тешко и нешто сам потиштена и...

Језа ми се спусти низ кичму. У секунди црква остаде празна, стојим само ја на средини иза оне иконе. Свјетлост се спусти испред олтара и човјек са крилима поче да силази. Анђео – схватих и зинух у чуду. Силазио је као низ неке невидљиве степенице носећи кафу у руци.

– Ахам, дијете драго, звала си ме...

– Па, овај баш и нисам... Звала сам Бога...

– Бог је заузет, реци мени шта треба. Уосталом, јеси звала мене...

– Не, нисам.

Анђео изнервиран остави кафу да лебди у ваздуху и поче претурати по цеповима. Извади један бијели смотуљак, рашири га и поче читати.

– Хусеин... Не. Жан... Не. Љепосава... Не. Николај... Не. Катарина... Да, Катарина. „Анђеле мој чувару осјећам се нешто тужно и потиштено у задње вријеме, помози ми молим те.” Уторак, 22:37. Дакле звала си ме.

– АААааааа, тооо. Овај, да. Јесам. Вау, баш сте брзи, к'о судски службеник, хехе.

Видјевши да анђео нервозно срче кафу без имало смисла за мој хумор, накашљах се и почех.

– Дакле, видиш, мене муче два проблема, један је везан за овај факултет који сам гледала на нету, а други проблем се тиче оног лика...

– Молим? МОЛИМ?

Видјевши да је анђео благо зачуђен мојим проблемима ућутах и прогутах кнедлу.

– Хусеин је дјечак кога покушавам заштитити у хаосу сиријског рата, прошле недеље је изгубио и оца и мајку. Љепосава је петнаестогодишњакиња која је остала трудна. Николај је имао већ четврти покушај самоубиства (морао сам да га спрјечавам, Бог има неки план за њега, не питај). Жан је почео да дилује, а ти ми ту запијеваш о „оном лику”? Хало, ђевојко, шест дана нисам спавао, седми је дан за одмор, чак и за анђеле. Је л' ми то хвала што те чувам, длака ти са главе не фали! Не, ја са овим људским бићима више не могу, тражићу премјештај на Јупитер. Сви унапређени, само Гаврило иди помози оном човјеку, иди јави Божију ријеч оном човјеку, Гаврило ајд ово, ајд оно. Сви напредовали, само Гаврило чучи у свијету људи и ради к'о црв. Е па неће моћи, или ме премијештају, или дајем отказ и селим се на Орион. А ТИ, лијепо сједи и мало размисли о неким стварима и не буди тако незахвална. Ја сад идем, јер извини и мени је недеља. Ђао!

Бијела свјетлост се опет појави и анђео се попе тамо одакле се и спустио. Црква се као магијом напуни, људи се поново створише. Баба је клекла, па сад не може да устане, неки млађи човјек је с муком подиже. Онај мали ми с осмијехом размазује слинац по капуту. Мајка га опомиње, „немој душо, немој то остављати по секином капуту, де узми марамницу, ајде како мали миш дува нос, не у секин капут, у марамницу”. Уздахнух и погледах ону икону Св. Ђорђа. Ееее, славо моја крсна, шта сам ја Богу згријешила? Јесам ли стварно тако незахвална и охола?

У том моменту вријеме се заледи. Свештеник оста залеђен испред Двери, кадионица оста да виси у ваздуху са три траке дима који је кренуо да се шири. Прође ми језа низ кичму. Не опет, помислих. Из олтара изађе младић у римској униформи

носећи у једној руци тешко копље, а у другој мртву главу са исплаженим језиком и исколаченим очима неког одвратног змајоликог створења чија крв је правила таман траг по поду. Момак пусти ону главу која тупну, наслони копље о Двери и извуче папирић.

Не опет, не опет, не опет.

– Крстић... Не. Крсмановић... Не. Рончевић... Не. Трфковић... Не. Јовић? Да, јесте, Јовићи, са Мајевице, Катарина, Зоранова. Да. Хеј, чекај, што се тресеш, што плачеш? Је л' због главе? Је л' те плаши? Па немој да плачеш то је само мртав змај, де де, ево склонићу, склонићу. Ево склањам главу, немој да се секираш...

Лола Јовић, 12.а

Стварност је стварнија ако јој додаш нестварног

Мирослав Мика Антић

Ми бујамо од снаге и младости. Великим корацима крочимо у живот и често желимо много. Постављамо циљеве. Имамо узоре.

Како до циља? Путева је много, а само један је прави. Како га пронаћи, како бити сигурна да сам одабрала прави?

Време у коме живимо поставља своје услове, намеће идеје и путеве. Нуди нам решења. Решења без душе. Напред: крупним корацима! Не базирај се! Не гледај напред, ни назад. Није битно ништа, осим тебе. Ти, јединка, сам крећи, жури, жури. Не постављај питања, не тражи одговоре. Узми све што можеш, што брже и што себичније!

Живот је један: треба ти много новца за лагодан живот да би се проводио. Амерички сан... Дрога, акохол, провод... СРЕЋА!!!!

Да ли је срећа живети брзо и кратко? Како је бити човек без душе? Да ли су провод и пороци једино задовољство у животу?

Нисам сигурна...

Одрастам у окружењу где се дневно бар неколико пута понови реченица: „Једино што желимо је да нам деца буду људи и да буду срећна.“ Најчешће то и не чујем, али исто тако често као светло затрепти ми та мисао. Води ме...

Води ме у свет, свет знања, свет рада, свет градње. Свет у којем ја имам задатак да градим себе. Често не знам ни како се то ради, а још чешће ми је то напорно, тешко, а понекад ми се чини и без резултата. Добри људи су срећни људи, а да би био срећан и добар мораш много тога знати, мораш чути и видети људе око себе, приметити онога коме си потребан, помоћи када се нађеш у прилици да то урадиш. Учити. Знање је моћ! „Глуп човек, мртав човек!“

Ања Генераловић, 12.а

Свечано прослављен Свети Сава у Српској гимназији

Већ традиционално, ученици Српске гимназије „Никола Тесла” свечано су прославили школску славу – Светог Саву.

Свечаности су започеле у петак, 24. јануара, када су у Српској гимназији ђаци приредили представу уз добру организацију професора, као и одличан хорски наступ предвођен професорком музичке културе – Оливером Мунишић. Ђаци свих разреда гимназије и основне школе, били су прикладно одевени (беле кошуље, црне панталоне или сукње) те су уз обавезно присуствовање свечаности, испратили програм који су њихови вршњаци припремили. Свему томе су такође присуствовале и директорке школе и дома, као и професорски, односно наставнички кадар школе.

Програм је почео у 14 часова у фискултурној сали школе, уз песму и молитву свештеника за добробит установе и њених радника и ђака. На платну уз помоћ пројектора, емитовале су се слике нашег светитеља, као и речи песама које је хор изводио како би и публика била део церемоније. Хор је имао свој засебан кутак на сцени, где је био видљив свима, из

СВЕТИ САВА

8

кога се њихова песма орила громогласно не остављајући никога равнодушним. Прва тачка након молитве била је „Тропар Светом Сави” као и песма „Свети Саво, мудра главо”, затим је следила представа о животу светитеља, а потом и химна отпевана трогласно. Задња ставка програма била је песмица наших малишана који су дошли до финала такмичења „Медена чаролија” и који су својим наступом ставили свима осмехе на лица.

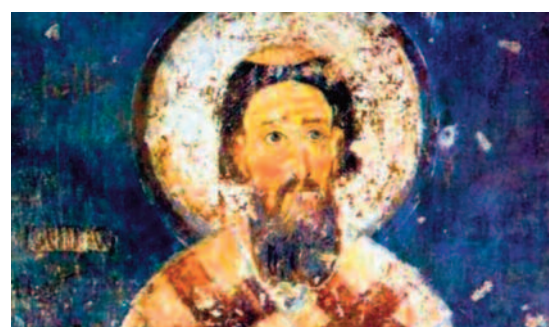
Девојке из хора сваки пут одушеве публику својим умећем и аутентичним изгледом. У својим елегантним црно-белим дугачким хаљинама, црним ципелама на штикли, подигнутим косама у реп и јарким црвеним кармином, привлаче погледе и остављају утисак. Али задивљујућ је сам перформанс који наша професорка уз непрестани рад и честе пробе хора, тако изведе. Девојке су неуморно пратиле сва дешавања на сцени тога дана.

Представа је почела молитвом Савине мајке за још једног сина, кога је потом и добила – Растка Немањића. Касније се у његовом детињству већ наговештава његова склоност ка књижи и његова жеља да заштити своју земљу од ратова, то јест да направи „непобедиви бедем” око Србије. Једном приликом је

спасао голубицу од ловца и она му је понудила да му испуни једну жељу. Он је зажелио да зна начин за прављене управо тог непобедивог бедема око своје земље, а како голубица није знала одговор послала га је путем до Свете Горе. Растко тамо бива прихваћен од стране свештеника и замонашивши се добија име Сава и тако настоји да нађе одговор на своје неиспуњене жеље.

На Савиндан (27. јануара) велики број ђака је, у пратњи својих старешина, присуствовао свечаној литургији у нашој пештанској цркви. Двочасовну литургију ђаци су поново проpratили свечано обучени, пажљиво слушајући свештеника и остале говорнике. Црквену литургију посвећену нашем првом архиепископу, просветитељу, књижевнику и дипломати, заокружила су извођења наших најмлађих, који су након рецитовања дела посвећених Светом Сави, били пропраћени узвицима „Живели!”. Редакција „Гимназијалца” вам, наши драги ученици и просветари, жели срећну школску славу.

Кад срце закуца БУМ-БУМ

Дуго је чекао воз, који је по свом обичају редовно каснио. Све брже је поскакивао у мјесту, не би ли се бар мало загријао. Касни јануар је обећавао љуту зиму напољу, уз лагане пахуље које су му падале на лице. Сваким тренутком је постајао све више нервозан. Није навикао да чека. Нервозу му појачавају упорни позиви са посла, као да ништа не може да се одради без њега. У тренутку се огласио женски глас са жељезничког разгласа, који је јављао да дугоочекивани воз треба да стигне. У себи је само помислио: коначно. Људи су нестрпљиво прилазили возу да дочекају своје најближе. Међутим, он је и даље стајао по страни, не би ли сачекао да се свијет полако рашчисти. Уосталом, зашто би се он гурао, па заборавио је чак и како она изгледа. Телефон не престаје да звони. На тренутак је подигао поглед са екрана и у читавој маси људи, угледао је баш њу. Мало је застао и само је посматрао, док се она борила са својим кофером. Брзо се повратио и бржим ходом јој се приближио. Угледала га је и само се насмјјала, загрљивши свог старог друга (бар са њене стране). Узвратио јој је загрљај, но ипак, помало хладно. Она је допутовала у његов град пословно, а он као стари друг се понудио да је угости у свом хотелу за тих пар дана. Он је постао врло имућан бизнисмен, власник неколико хотела у граду. По природи врло фин младић за оне који су га познавали, за његове пријатеље, које је заиста и имао. За странце је ипак он био само клинац, вјечито дигнуте главе, увијек на вишем нивоу, одбојан. Његова несвакидашња љепота црних очију и свјетлије косе, широких рамена га је учинила главном женском темом на поподневним кафема. Знао је да „му се може“, био је свјестан тога. А да би му главу помутила љубав једне жене... За то је било рано, сматрао је. Она је била доктор на Факултету драмских умјетности, која је дошла у град ради уговора за свој нови филм. Дужа таласаста коса боје чоколаде јој је помало прекривала свијетле очи. Једна сасвим опуштена, весела особа, којој смијешак не силази са лица. Иако су обоје били у поприличним обавезама, ипак су нашли времена за заједничку вечеру, гдје су се могли присјетити раних дана. Често би се знало десити да је њихов смијех затворио врата ресторана за ту вече. Осјећали су да би могли да очувају то пријатељство и убудуће. Међутим, како су дани одмицали, и како се приближавао крај њеног боравка, он је из непознатих разлога постајао све хладнији и хладнији, често избјегавајући виђање са њом,

11

увијек уз неки офуцани изговор. Она му је ипак вјеровала, и највише се концентрисала на свој посао, због ког је уосталом и дошла. Он није желио сам себи да призна да га њено присуство чини срећним, те је потискивао то једноставно невиђањем, мисливши да је то само пролазна фаза. Свануло је и то јутро, дан њеног повратка. Стајала је испред хотела, чекајући га дуже вријеме. Није јој било јасно зашто се не појављује, кад су се на његово инсистирање вече прије договорили да ће је лично он испратити на воз. Није више могла да чека, те је помало разочарано али и забринуто, отишла до рецепције гдје му је оставила кратку поруку и захвалила се на гостопримству. Када је сјела у воз, схватила је да је беспотребно журила, јер је полазак одгођен за 20 минута. Гледала је кроз прозор људе који одлазе, људе који се поздрављају, људе који чекају. Мирно је сједела, задовољно због свог очекиваног филма, али нешто јој је фалило у свему томе. Није ни могла да сања да је „то нешто“ одгодило њен полазак и да ће га угледати у року од пар секунди. Од свих тих људи, поглед јој одвлачи огроман букет ружа, који носи неки младић, коме се само ноге виде. То јој је измамило широки осмијех на лице, ни не сањајући да је она разлог свему томе. Приметила је да младић узнемирено хода око воза, као да нешто тражи, те плаћа једном пролазнику да би му рекао гдје је воз који тражи. У тренутку се цвијеће лагано спусти и она угледа свог пријатеља како јој прилази. Сва збуњена је нагло устала са сједишта и дозвола његово име. Нажалост, зачује се пиштаљка и воз полако крену. Онај младић који је свакодневно сламао чак и несвјесно срца дјевојкама, креће да трчи за возом. Да, онај исти дечко, који је био све до тог тренутка апсолутно недодирљив и недостижан, из свег гласа скуп и храброст и изговори ријечи, које ће и те како утицати на њу, њен филм и осмијех чак. „Чуо сам да у филмовима режисер мора пажљиво да одабере свог главног глумца... Дозволи ми да у твом филму то будем ја...“ Оно што је она тад доживјела и осјетила, свака дјевојка заслужује бар једном у животу. Његова реченица, као и њен осмијех је био апсолутно довољан да први сљедећи авион за Београд постане његов. Учинила је да од недодирљивог, одбојног младића преко ноћи постане особа, која ће је чувати од сад, па на даље. Да, по томе је била највише посебна.

Хладно јануарско поподне. Улице тог милионског града су биле скоро пуне, а тамо на клупи у парку седела је она. Дуга, црвена коса се лелујала на ветру попут пламена. Отворила је торбу и посегла за још једном цигаром. Десетом од јутрос. Прислонила је цигару својим пуним, ватрено црвеним уснама и повукла дим. Испратила је дим сањивим погледом који је лагано нестајао тамо горе. Имала је тако неописиву жељу да врисне, да је неко чује, да је спасе, али није било никог. Седела је сасвим сама. Ваљда кад помислиш да се све завршило, оно крене да се враћа и да те прогони. Слике, речи полако лете попут дима цигарете и таман мислиш да су нестале, а сваки нови дим их поново буди, чини их живљим него раније. Морала је да призна да је истог тренутка кад га је угледала, малени део ње знао да ће се ово десити. Није ни сама знала на шта је тачно пала. Стварно није било ништа специјално у начину на који је говорио, нити је нешто значајно урадио, било је то само осећање које је једноставно дошло са њим, и најлуђе од свега је то што се никада није тако осећала, нити је била сигурна да сме. Желела га је тако силно и осећај да не може да га има је још више подгрејавао ватру. Знала је она врло добро да није део његовог света и да се његов свет превише брзо окреће да би она то могла да испрати. Још увек јој није било јасно како ђаво може да толико личи на анђела кад јој се осмехне. И даље је волео њу. Није је чак ни познавала, али је била уверена да је била савршена. А како и не би кад је имала његово срце, оно што њој још не припада, а можда ни неће. Слатка љубав закопана у прабини мучила је предуго, а он, он ће само проћи поред ње и правити се да не зна да је узрок њене патње. Могла је једноставно да се повуче, да призна пораз, али то није било у њеној природи. Надала се да ће се једног дана осврнути и схватити да је она све време ту и да га чека. Пружити јој један пољубац, један загрљај који ће јој донети мир за којим толико чезне. Киша је почела да пада, а она се није померала. Изгледала је попут порцеланске лутке, савршена споља, а унутра сасвим празна. Упалила је упаљач и поново се појавио пламен, али овог пута га је киша угасила. Подигла је своју руку, и заклонила га је од кише и од ветра и то је било довољно да овај пут гори. Некад ватру није лако угасити.

Александра Живановић, 11.6

Звезде

Загледај се некада у ноћно небо, онако у пролазу, застани на секунд-два. Видећеш да се у наредних десетак минута нећеш померити. Стајаћеш укочен, очима упртим у тамно небо.

Да, видећеш сјај, сигурно никада ниси приметио да су прелепе. Свака сија сам за себе. Предивне су зар не? Не можеш рећи да нису. На први поглед изгледа као да их је неко закачио за небо и да немају никакву сврху. Али загледај се мало дубље, погледај у дубину. Видећеш да су оне слободне са свих страна. То сваки човек жели, ваљда. Да буде слободан, да га нико не вуче и не цима, да види све и да нам опет светлуца. Није их нико закачио и наредио да тамо стоје. Саме су одабрале свој пут. И наравно да имају своју сврху. Ако не теби, оне украшавају мој живот. И оне имају и те какву вредност у мом животу. Свака посебно украшава моје ведре ноћи. Кад их погледам, видим пријатеље. Видим милијарде пријатеља, каквих овде нема.

Људи су попут оних ретких Звезда падалица које су свима интересантне. Мени нису. Оне дођу да прођу, не кажу ни здраво. Иако си их познавао више година. Видиш их на секунду и онда оду, ко зна где. У човеку никада нећеш пронаћи пријатеља. Он у једној руци држи умиљат маслчак, а у другој нож. Можда се питаш, шта радим када је облачно, када се не види ниједна звезда, где су ми тада пријатељи?

То јесте добро питање. Тада сам усамљена, али знам да ће се вратити. Увек се врате!

Ана Петровић, 9.6

Мирис детињства

Сећања, како год то пожелимо, враћају у прошлост и откривају нам многе успомене. Била она лепа и радосна или она која нерадо памтимо. Преко својих осећања одлућујемо у најранији период живота, период који је одисао дечјом невиношћу и разноврсним бојама маште и детињства. Из времена мог раног детињства чувам многе лепе успомене. Неке од њих су везане за место на ком смо моја сестра и ја као мале сваке године боравиле за време лета. То место јесте бакина кућа окружена шумарцима, зеленом ливадам иза ње и мирисним воћњацима. Ка бакиној кући водио је дрворед старих ораха који нас је у то време заносио својим опојним и благим мирисима. Иако су били фантастични, сећам се да нисмо волеле те старе орахе, највише због њихових тек сазрелих недужних плодова који су знали понекад да нам одиграју чочек по глави. Изнад ораха уздизала се бакина мала и предивна кућа прљаво жуте фасаде, са ниским прозорима који на себе привлаче пажњу јарко црвеним цветовима и змијоликом лозом која се лукаво угњездила код њих. У сећању су ми остали урезани разноврсни опојни мириси из бакине баште са невероватно имагинарним и разноврсним цвећем. Ширили су се кроз читаво двориште омамљујући мене и сестру. Уживале смо у тој магији природе, али и у бакиним ђаконијама које је са великом пажњом припремала само за нас. Још увек памтим и сада ми већ креће вода на уста када се сетим укуса њене чувене пите са вишњама којој нико није могао да одоли. Сестра и ја смо у рекордном времену празниле тепсије пуне преслатке пите. У углу куће, сећам се, налазила се бакина стара шиваћа машина. Иако нисмо знале чему заправо служи та чудна справа, увек смо јој налазиле неку намену у нашим маштовитим играма и враголијама. Али поред свега највећи утисак на мене је оставила собица у којој смо сестра и ја спавале. Она је одисала неком раздражујућом свежином и магичним спокојством. Меки ланени покривач, мирис јоргована који је допирао кроз прозор и мала ноћна светилка, уз замор зрикавца, давали су мојој дечјој души мир и убрзо бих пала у спокојан и најслађи сан. Ујутро би нас пробудио стидљив зрак сунца и благ поветарац, али бисмо се при првом мирису бакиних врућих уштирака одмах расаниле и искочиле из кревета. Успомене из детињства највише се памте и никада не умиру, посебно оне најупечатљивије слике и детаљи, било лоши или добри. Увек ће ми остати успомена на најлепше боје, звукове и мирисе бакине кућице и тог периода детињства.

Сретење ...

Као и сваке године, у нашој школи је обележен Дан државности Републике Србије који су уз пригодан програм, који је припремио 9.а разред на челу са својим разредним старешином професором Миланом Дујмовим, испратили ученици основне и средње школе са својим професорима. Уз одличну организацију и занимљив садржај подсетили смо се славне српске историје и уздигнуте главе и пуног срца били поносни на оно што

смо. На прве стихове државне химне, у школској сали, где је одржана свечаност мирно је стајало 200 ученика. Наставак програма био је намењен освртању на Сретење Господње, уношењу Месије у цркву први пут по Његовом рођењу и Првом српском устанку, под вођством Карађорђа 1804. године.

Сретење Господње се слави четрдесет дана после Божића. 1835. године, на Сретење, донет је први демократски устав Србије. У Орашцу 1804. године се окупљају сви виђени Срби тог времена како би стали на крај турском зулуму и осамосталили српску државу. Све познате главешине већају о томе ко ће предводити устанак и на крају бирају Карађорђа, постављајући га за војводу. Српска војска, ослабљена, односи победе у важним биткама, и врло брзо ослобађа Београдски пашалук. Слушајући ове делове историје, приредба је протекла у најбољем реду.

У име редакције школског листа „Гимназијалац“ желимо да се захвалимо професору Милану Дујмову и његовим ученицима на уложеном труду.

Манастирска врата СОШИГ-а

Путујући по земљи крви и меда, тј. по ономе што је од ње остало, због славне радикалне политике и принципа „ко нађе – његово је–, Теодор је одлучио да пронађе утеху и мир у манастиру далеко од болне стварности и лоше перспективе. На своје велико изненађење (или срећу) ступио је у мешовиту заједницу безгрешних и чедних, који су изабрали пут продуховљења и просвећености одрекавши се овоземаљских задовољстава.

Првог дана, Теодора није заобишло познанство са мајком Полексијом (Полексија – грчко име; гостољубива) која му је изложила сва правила овог манастира, и која ће му касније усадити љубав, поштовање и обожавање према Богородици Дјеве Марији, жени меког срца, спремној да помогне свим смртницима који од ње, кроз молитву, траже благослов.

Добро се сећа њених речи: „Драги Теодоре, сине, знаш да је наш манастир посвећен пресветој Марији, и поред наших молитви Богу Оцу, морамо песме и молитве певати Мајци нашој, да јој се морамо обраћати и њој служити верно као и Оцу нашем.”

Живећи и радећи на својој духовној уздигнутости, Теодор је научио све технике преживљавања у екстремним условима проводећи највише времена међу четири хладна зида. Након потпуне изолације, без љубавног и социјалног живота, схватио је да су овоземаљске ствари створене за човека, и да оне, њему намењене не могу бити погрешне. Шетајући стазом, поплочаном парчићима стакла који су чинили савршени мозаик, размишљао је о свом животу у претходне три године: Шта ако духовни живот није намењен сваком? Можда треба да кренем даље, да наставим даље? Да покушам делима променити друштво? Зар није то задатак нових, младих, жељних помака?

Тако је решио да напусти ову кућу. После овог продуховљења и стеченог искуства схватио је да мора научити да поштује оне нијансе сиве које се налазе између црне и беле којима је обојен свет. Узео је оловку и почео да слика...

Анастасија Топаловић, 10.б и Марија Миросавић, 12.а

Редакција „Гимназијалца“ би желела да похвали наше хокејаше који су на светском првенству у хокеју изборили за репрезентацију Србије бронзану медаљу, иза првопласиране Кореје и другопласиране Шпаније.

**ВИЦЕШАМПИОНИ
МАЂАРСКЕ ПРЕСТОНИЦЕ!**
Српска гимназија „Никола
Тесла“ пласирала се
8. марта у завршницу
главноградског аматер-
ског првенства у дворан-
ском фудбалу и освојила
заслужено сребро.

Школски женски одбојкашки тим ове године освојио је четврто место на отвореном првенству. На затвореном првенству за старије узрасте, са само једним поразом прошле су у финалних шест, где ће се по систему „свако против сваког“ одредити првопласирани. Затворено првенство играју и млађе одбојкашице, до 17 година, и надају се златној медаљи.

Као што знате, посебну улогу у нашој школи игра спорт. Од кошарке, преко одбојке до хокеја и фудбала, наши ученици увек су, па и сада, остваривали запажене резултате. За оне које интересују успеси наших спортиста, у следећим редовима моћи ће да прочитају досадашње резултате.

Мушка кошарка

(затворено првенство за узрасте до 17 година)

Piarista Gimnázium - **Н.Т.** 60:23
Н.Т. - Piarista Gimnázium 41:58
Н.Т. - Fazekas M. Gim. 53:54

(затворено првенство за узрасте старије од 17 година)

Н.Т. - Szent László Gim. 78:43
Н.Т. - Madách Imre Gim. 56:34
Szent László Gim. - **Н.Т.** 39:74
Н.Т. - József Eötvös Gim. 39:28

Женска кошарка

(затворено првенство)

Illyés Gimnázium - **Н.Т.** 54:26
Н.Т. - Illyés Gimnázium 27:34
Nagy Sándor Gim. - **Н.Т.** 30:61
Н.Т. - Nagy Sándor Gim. 84:29
Leövey Klára Gim. - **Н.Т.** 8:107
Н.Т. - Leövey Klára Gim. 71:10
Szent László Gim. - **Н.Т.** 41:44
Н.Т. - Szent László Gim. 50:39

Немања Туцовић, 12.б

Као љубавна песма

Очекујем писмо
писмо окићено
смотаним словима
кривудавам редовима
написано махом
пролећног ветра
ишарано дахом
јутарњег сунца
На њему повез

од ивањског цвећа
и розе бисери

у собици једна свећа
и мноштво празних
згужваних папира

То ја смишљам одговор
какав доличи

бирам празан папир

јер се разумемо без речи

то су ме они научили

знаш, као ћутање је благо

преписујем њихове редове

јер су нам као непотребне речи

Као савршено нам се

сусрећу погледи

и тад ваздух као побледи

и они лептирићи чувени

ко ће знати зашто

у нама као жудња пени

Можда то и није оно

о чему сви приповедају

у потпуности себе дају

и стално се нешто надају

Блесави су људи

само се ти чуди

и очекуј моје писмо

писмо окићено

смотаним словима

кривудавам редовима

написано махом

пролећњег ветра

ишарано дахом

јутарњег сунца

и наравно цвеће

бисере и лептириће

реченице шире

слику која се простире

од главе преко срца

па све до пете

очекуј ветар топао

и ветар мразан

и немој се растужити

ако папир буде празан

кобајаги ми се разумемо

без речи

